

Sygn. akt II Ka 148/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka
Sędziowie:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk (spr.) SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

przy udziale Prokuratora Marka Niegowskiego

po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2015 r.

sprawy **A. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 157 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionych przez prokuratora oraz pełnomocników oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Garwolinie

z dnia 14 stycznia 2015 r. sygn. akt II K 807/12

I. zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że w pkt I po słowach „uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu” wpisuje „przyjmując, że działał on w ramach obrony koniecznej”;

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy, uznając wszystkie wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego A. S. kwotę 420 złotych tytułem wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem w postępowaniu odwoławczym obrońcy z wyboru;

IV. stwierdza że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 148/15

UZASADNIENIE

A. S. oskarżony został o to, że:

w dniu 26 maja 2012 roku w G., woj. (...) spowodował uszkodzenie ciała P. W. w ten sposób, że uderzył go pięścią w twarz w wyniku czego P. W. doznał obrażeń w postaci: krwiaka powieki górnej i dolnej oka lewego, rany powieki górnej oka lewego, rany powieki dolnej oka lewego kąta przyśrodkowego, złamania dolnej ściany oczodołu w części tylnio bocznej z drobnym krwiakiem wokół, krwiaka

w zatoce szczękowej lewej, złamania dalszej nasady kości promieniowej lewej bez przemieszczenia, czym spowodował rozstrój zdrowia P. W. trwający dłużej niż 7 dni,

to jest o czyn z art. 157 § 1 kk.

Wyrokiem z dnia 14 stycznia 2015 roku, sygn. akt II K 807/12, Sąd Rejonowy w Garwolinie:

- I. oskarżonego **A. S.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu;
- II. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz A. S. kwotę 723,24 zł tytułem wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem w sprawie obrońcy z wyboru;
- III. kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wywiedli: pełnomocnicy oskarżyciela posiłkowego P. W. oraz Prokurator Rejonowy w Garwolinie.

Pierwszy z pełnomocników oskarżyciela posiłkowego zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił powyższemu rozstrzygnięciu:

- I. naruszenie przepisów postępowania karnego, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk i art. 410 kpk oraz art. 424 § 1 kpk poprzez:
 1. swobodne uznanie, iż A. S. nie dopuścił się zarzucanego mu czynu, mimo, że materiał dowodowy pozwala na wysunięcie przeciwnych wniosków w szczególności z uwagi na zeznania E. W., P. W. oraz dokumentacji medycznej,
 2. poprzez odmówienie wiarygodności zeznaniom świadka P. W. z uwagi na treść opinii biegłej, która to opinia jest nierzetelna, wewnętrznie sprzeczna,
 3. obdarzenie wiarą zeznań pracownicy oskarżonego M. O., kiedy zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego jako pracownik zawsze będzie zeznawał w sposób, który nie zaszkodzi jej pracodawcy;
- II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności poprzez danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego co skutkowało odmiennym ustaleniem okoliczności faktycznych co do jego działania skutkującym wydaniem orzeczenia uniewinniającego oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu,
- III. błąd w ustaleniach faktycznych przejawiający się błędnym rozumowaniem w zakresie tego, iż działania A. S. były podjęte w okolicznościach kontratypu obrony koniecznej,
- IV. ewentualnie, w przypadku uznania przez Sąd odwoławczy, iż Sąd I instancji słusznie zastosował kontratyp obrony koniecznej, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego podniósł zarzut przekroczenia granic obrony koniecznej.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów, pierwszy z pełnomocników oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie oskarżonego A. S. za winnego zarzucanego mu czynu i wymierzenie oskarżonemu za ten czyn kary 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 2 lat, grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 zł każda, zasądzenie od A. S. na rzecz P. W. 1565,59 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznane krzywdy; ewentualnie o uchylenie wyroku

i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Drugi z pełnomocników oskarżyciela posiłkowego, na podstawie art. 525 § 1 i 2 kpk i art. 444 kpk, zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i na mocy art. 438 pkt 2 i 3 kpk zarzucił mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a w szczególności art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk poprzez jednostronne i nieobiektywne przedstawienie zdarzenia, z jednoczesnym przekroczeniem granic zasady swobodnej oceny dowodów oraz pominięciem zasad prawidłowego rozumowania, polegające na przyjęciu za bezkrytyczne wyjaśnienia oskarżonego A. S. oraz zeznania świadka M. S. zd. O. odnośnie całego zajścia, przez co została naruszona zasada obiektywizmu,
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż działania oskarżonego A. S. nosiły znamiona kontratypu obrony koniecznej stypizowane w art. 25 § 1 kk, podczas gdy obrażenia, które wystąpiły u oskarżyciela posiłkowego P. W. skutkowały rozstrojem jego zdrowia powyżej dni 7, co jednoznacznie wskazuje na przekroczenie granic obrony koniecznej, a nadto pomniejszenie przez Sąd I instancji obrażeń, które wystąpiły u oskarżyciela posiłkowego, a związane były niezaprzeczalnie z działaniem oskarżonego, który użył w stosunku do oskarżyciela posiłkowego niczym nieuzasadnionej agresji.

Podnosząc powyższe zarzuty, pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Garwolinie do ponownego rozpoznania.

Prokurator Rejonowy w Garwolinie zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego i na podstawie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 3 kpk wyrokowi temu zarzucił: błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na niezasadnym przyjęciu, że A. S. działał w ramach obrony koniecznej i w konsekwencji niesłusznym uniewinnieniu oskarżonego.

Podnosząc powyższy zarzut, oskarżyciel publiczny, na podstawie art. 427 § 1 kpk oraz art. 437 § 1 i § 2 kpk, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W toku rozprawy odwoławczej Prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego w Garwolinie oraz przyłączył się do apelacji pełnomocników oskarżyciela posiłkowego i wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. obrońca oskarżonego wniósł o nieuwzględnienie wszystkich apelacji i utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy, nadto wniósł o zasądzenie kosztów udziału adwokata od oskarżyciela posiłkowego na rzecz oskarżonego. Nie stawił się oskarżyciel posiłkowy oraz jego pełnomocnicy, wszyscy o terminie zawiadomieni prawidłowo.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje prokuratora oraz pełnomocników oskarżyciela posiłkowego są bezzasadne i to w stopniu oczywistym i jako takie na uwzględnienie nie zasługiwały, niemniej jednak, ich wywiedzenie, doprowadziło do modyfikacji zaskarżonego wyroku.

Na wstępie wskazać należy, iż wobec braku wniosków skarżących o sporządzenie uzasadnienia wyroku, niniejsze uzasadnienie w oparciu o przepis art. 457 § 2 kpk, zostało ograniczone do argumentacji motywującej dokonaną zmianę zaskarżonego wyroku z powodu dostrzeżonego z urzędu błędu w procedowaniu Sądu Rejonowego.

Sąd II instancji w całości zaaprobował poczynione przez Sąd I instancji ustalenia co do przebiegu krytycznego zdarzenia z udziałem oskarżonego i pokrzywdzonego. Podzielił również w całości wywody Sądu I instancji, co do oceny prawnej zachowania oskarżonego w zakresie przyjęcia, że oskarżony działał w granicach obrony koniecznej. W toku kontroli odwoławczej zainicjowanej przez skarżących ujawnił się jednak mankament, powodujący konieczność korekty zaskarżonego wyroku. Mankament

ten polega na tym, iż pkt I części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku nie zawiera stwierdzenia, że podstawą rozstrzygnięcia

o uniewinnieniu oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu, jest ustalenie, że oskarżony działał w ramach obrony koniecznej. Braku tego stwierdzenia nie można zaś utożsamiać z brakiem ustaleń w tym zakresie, ponieważ te w rzeczywistości zostały prawidłowo poczynione przez Sąd I instancji, a przekonują o tym obszernie fragmenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku znajdujące się na stronach 9-11 tego dokumentu. Istnienie takiego stanu rzeczy wskazuje więc na to, że pominięcie w części dyspozytywnej wyroku wspomnianego stwierdzenia, nastąpiło z powodu oczywistego przeoczenia, stanowiącego jednak mające wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu art. 413 § 1 pkt 5 kpk. W tej sytuacji Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok, w ten sposób, że w pkt I po słowach „uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu” wpisał „przyjmując, że działał on w ramach obrony koniecznej”.

Wobec niestwierdzenia innych, niż opisane wyżej, uchybień powodujących konieczność zmiany lub uchylecia wyroku, w tym też uchybień określonych w art. 439 i 440 kpk podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy zmienił wyrok w opisanym wyżej zakresie, a w pozostałej części utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając wszystkie wniesione apelacje za oczywiście bezzasadne.

Na podstawie art. 632 pkt 2 kpk Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego A. S. kwotę 420 zł, tytułem wydatków poniesionych w związku z ustanowieniem w postępowaniu odwoławczym obrońcy z wyboru, ustalając wysokość tych wydatków zgodnie z § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 461) oraz stwierdził, że wydatki postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 456 kpk, orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.